

אימפריה בדרך

קטן יחיד הטיל צל כלשהו — החשש שמא תקום במצ-
ריים ממשלה פרו-אמריקאית, והנשיא ניקסון — אחרי
שייבחר מחדש — יתפתה לעזור לה (ולאינטרסים של
הנפט האמריקאי במרחב) על-ידי כפיית שלום והחזרת
שטחים.

סיכוי זה נראה רחוק למדי. החזון של מדינה יהודי-
דית בארץ-ישראל השלמה (בעלת גבולות גמישים, ה-
מתרחבים לפי הצורך) ניראה מוחשי.
גולדה מאיר, משה דיין וחבריהם האמינו
שניתן להגשימו, אם אך תנהג הממשלה כי-
זהירות, תימנע מהצהרות כומבסטיית נוסח
כגון, תנקוט בכפסיסים מחוכמים כלפי הערבי
כיום והעולם.

יתכן מאוד שהם צודקים בכך. חמש השנים שחלפו
מאז הכיבוש מאשרות, למראית עין, הנחה זו.
השאלה הגדולה לא היתה אם ניתן להגשים את
החזון — אלא מה טיבו של החזון עצמו.

האם זהו מצב אידיאלי שיש לשאוף אליו
— או להיפך, חזיונות עתושים שמושך את בעי-
ליו לתוך מלכודת היסטורית, שלא יהיה ממנה
מוצא?

האם זוהי מהדורה חדשה של החזון היהודי-
די ההיסטורי — או להיפך, עיוות של רוח
היהדות וניגוד חזון ישעיהו?

אחד מהגורמים המפוכחים של ישראל אמר כי
סוף תשל"ב שישראל עלולה למכור את נשמתה לשטן.
לא היה זה דימוי מופרך.

לפי האגדה האירופית, מכר הדוקטור פאוסט את
נישמתו לשטן, תמורת הבטחת השטן לספק לו את כל

במדינה זו ישרור להלכה מיסטר דמוקראטי — אולם
רק לישראלים. האחרים — כשני מיליון נפש — יהיו
ברוחה ובאשרו, מבלי שיכפו עליהם אזרחות ישראל.
הם יהיו אזרחים של מדינות אחרות, וממילא לא יחפצו
בייצוג בכנסת הישראלית.

בכל רחבי השטחים המשוחררים יוצרו היאחזויות,
קיבוצים, מושבים וקריות. שיכונני-הביטון המרובעים של
שכם העילית יכתרו את פיסגת גריוס, ירחו העילית
תשקיף לעבר הירדן, ממירפסות מלונות-הענק יביטו
החיירים מ-4 כיוונים על הר-הבית, שישתרע לרגליהם.
עלייה גדולה מארצות רבות, ובכללן רדי-
סיה, תאזן את מאזני הדמוגראפיה, כך שהי-
אוכלוסיה הלא-יהודית כמדינת-היהודים לא
תגיע ל-50%, למרות הריכוז הטבעי העדיף שיהיה.

צה"ל ישלוט במצב בעזרת פצצות גרעיניות. שום
סכנה לא תאיים על המדינה. העולם הערבי לא ישלים
כמובן עם המצב להלכה, אבל בהיותו מפולג, כמו תמיד,
לא יוכל לעשות דבר, ויתרנגל למצב. מה גם שהספר
הטכנולוגי בינו ובין ישראל ילך ויגבר.

עד אז יושלם תהליך מיוזג העדות, הסיכסוכים הקי-
לים בין העדות יהיו נחלת העבר, ומלכות ישראל הי-
שלישית תעלה בזוהרה על מלכות דויד וממלכת החש-
מונאים — על אספ ועל חמתם של כל הגויים המתנכרים.

פרוסיה

פרוש תשל"ב, לא ניראה כימעט ענן באוסף,
שיכול היה להעיב על מחזה מרהיב זה. רק ענן

גולדה מאיר היה בעבר. בעיניה אין ההווה אלא
הארכת עבר זה.

אנשי דור-הביניים, הממלאים את ממשלתה, היים כי-
הווה, העבר, השוכן עמוק בתת-הכרתם. מכון את מעי-
שיהם, בצורה לא-מודעת.

אולם גולדה כת ה-74, ועוזריה בני הי-
65 והי-55, יש תכונה אחת משותפת: אין הם
חיים בעתיד.

בוודאי הם דיברו על העתיד. אך תמיד במליצות
כלליות, מבעד לצעיף של מישאלות ותיקוות, כמו ש-
יהודי דתי מדבר על ימי המשיח.

חוקי מכמה טיפוסים יוצאי-דופן, לא שאר
איש בישראל שג תשל"ב, כמלוא הרצינות,
את השאלה העיקרית: מה תהיה דמותה של
מדינת ישראל בשנת 1999 — כשבני שנתון
1972 יהיו בני 28?

חזון המלכות השלישית

מידה ששאזות העתיד בכלל צצו לרגע בלי-
בם, גולדה ועוזריה הסתפקו בתמונה כללית.

הם ראו לנגד עיניהם מדינה המשתרעת
מתעתיסואק עד קונייטרה — לפחות. אם
יעדה על דעת הערבים לפתוח עד אז כמיני
חמה נוספת, תתרחב המדינה עד סוף המאה
עוד יותר. אזוי יהיו בה חכמים שיישאו שמות
כמו גישן, עמון, מואב, בשן, צירון או ארם.

גולדה (עם הנשיא): חזון יהודי ב'

ישעיהו (לפי רפאל): חזון יהודי א'